

AAN JOU

een psychologische thriller

HOOFDSTUK 1

De envelop

"Tot morgen, Magnolia."

Ze keek op van haar computerscherm en glimlachte.

"Tot morgen."

Thomas stak nog even zijn hand op voordat hij de glazen deur van het designbureau achter zich dichttrok. Het slot klikte zacht. Daarna werd het stil.

Eén voor één doofden de lichten boven de lege bureaus. Alleen het scherm van Magnolia's laptop wierp nog een koele gloed over haar werkplek.

Ze sloeg haar laptop dicht, legde haar schetsboek er zorgvuldig bovenop en schoof haar stoel onder het bureau. Pas toen alles netjes stond, trok ze haar jas aan.

Ze pakte haar tas van het bureau, wierp nog een laatste blik door het lege kantoor en trok de deur achter zich dicht.

Buiten hing een fijne motregen boven de stad. De stoep glansde in het licht van de lantaarns en voorbijrijdende auto's trokken lange, vervormde strepen over het natte asfalt.

Op de hoek van de straat zag ze een oudere vrouw bukken naar een omgevallen boodschappentas. Een pak melk rolde langzaam richting de goot.

Magnolia versnelde haar pas.

"Wacht, ik help u."

Ze raapte de boodschappen op en zette ze voorzichtig terug in de tas — het pak melk, een pot appelmoes, een krant die al doorweekt was.

"Dank je, meisje," zei de vrouw met een warme glimlach, haar stem was schor van de kou.

"Graag gedaan."

Ze bleef staan tot de vrouw veilig de straat had overgestoken.

Pas daarna liep ze verder.

Het was een gewone dinsdag. Tenminste... dat dacht ze.

Het rijhuis waarin Magnolia woonde verschilde nauwelijks van de huizen ernaast.

Dezelfde bakstenen gevels, verweerd door de jaren.

Dezelfde witte kozijnen, waarvan de verf hier en daar begon af te bladderen.

Van buitenaf was het een huis als alle andere in de straat.

Alleen zij wist hoeveel rust er achter die voordeur schuilging — en hoeveel moeite het had gekost om die rust op te bouwen.

Toen ze binnenstapte, hoorde ze meteen snelle pootjes over de houten vloer.

"Miro."

De zwarte kater kwam spinnend op haar af en wreef langs haar benen, zijn staart rechtop als een vraagteken.

"Ja, ja... ik ben al thuis."

Ze bukte zich en kriebelde hem onder zijn kin. Hij drukte zijn kop tegen haar hand, eiste meer aandacht met een korte, ongeduldige miauw.

"Volgens jou heb je zeker een week niets gegeten."

Miro antwoordde met een verontwaardigde miauw, alsof hij het als een belediging opvatte dat ze zelfs maar twijfelde.

Ze glimlachte.

Elke avond hetzelfde ritueel, en elke avond vond ze er evenveel troost in.

Ze hing haar jas op aan de haak naast de deur — altijd dezelfde haak, nooit een andere. Zette haar schoenen netjes naast elkaar, neuzen naar de muur. Daarna draaide ze de sleutel om.

Klik.

Ze drukte de klink naar beneden. Nog een keer, voor de zekerheid.

Klik.

Pas toen liep ze verder de gang in.

Miro liep alvast naar de keuken met zijn staart recht als een antenne.

Ze vulde zijn eetbakje terwijl hij ongeduldig om haar benen heen draaide, bijna struikelend over zijn eigen enthousiasme.

"Je bent echt dramatisch."

In de woonkamer hing de vertrouwde geur van schoon wasgoed, vermengd met een vleugje van de kaarsen die ze soms 's avonds aanstak.

Alles stond waar het hoorde.

De afstandsbediening lag recht naast de televisie, evenwijdig aan de rand van het tafelblad.

De plaid was netjes opgevouwen over de rugleuning van de bank. Op de salontafel stond een lege vaas, glas met een subtiele blauwe tint, die ze zich al weken voornam met bloemen te vullen. Ze had er nooit tijd voor gehad. Of misschien was het iets anders — een soort tegenzin om iets moois in huis te halen dat ze dan weer zou zien verwelken.

Ze zette de waterkoker aan. Het zachte geruis vulde de stilte.

Terwijl het water opwarmde, haalde ze de post uit haar tas. Een reclamefolder. Een elektriciteitsfactuur.

Ze legde beide op het aanrecht.

De waterkoker klikte.

Ze pakte haar favoriete witte mok en liet een zakje jasmijnthee langzaam in het hete water zakken.

Altijd jasmijn.

Achter haar sprong Miro plots op de vensterbank.

Zijn oren schoten overeind. Hij bleef doodstil zitten.

Magnolia keek glimlachend naar hem.

"Wat zie jij?"

Miro keek niet naar buiten. Zijn blik bleef op haar rusten. Alsof hij wachtte.

Ze fronste heel even.

"Rare kat."

Ze draaide zich om om haar thee te nemen. Toen bleef ze abrupt stilstaan.

Op de deurmat lag een witte envelop.

Haar wenkbrauwen trokken samen.

Langzaam zette ze haar mok terug neer. De thee bleef onaangeroerd.

Ze liep naar de gang. Ze keek door het smalle raam naast de voordeur.

De straat was verlaten. Alleen de regen tikte zacht tegen de stoep.

Ze opende de deur.

Niemand.

Even luisterde ze.

Geen voetstappen.

Geen stemmen.

Alleen stilte.

Ze sloot de deur weer en bukte zich.

Het papier voelde stevig aan. Dik. Alsof iemand bewust voor kwaliteit had gekozen.

Ze draaide de envelop om.

Geen adres.

Geen naam.

Alleen twee woorden.

Aan jou.

Een koude rilling trok over haar rug.

Haar vingers bleven op het papier rusten.

Haar blik bleef hangen op de schuine letters.

HOOFDSTUK 1.2

De envelop bleef in haar hand liggen.

Aan jou.

Een diepe zucht ontsnapte haar.

Daarna maakte ze hem voorzichtig open.

Eén vel papier.

Netjes gevouwen.

Ze begon te lezen.

Je doet de deur nog altijd twee keer op slot. Je zet je schoenen altijd netjes naast elkaar. En je laat je thee koud worden. Sommige gewoontes veranderen nooit.

Haar blik bleef op de woorden rusten.

Ze las de brief opnieuw.

Nog een keer.

Een rilling trok over haar rug.

Ze slikte.

Miro sprong op de stoel naast haar.

Ze streek afwezig over zijn kop.

Langzaam vouwde ze de brief weer dicht.

Stopte hem terug in de envelop.

Legde hem in de bovenste la van het dressoir.

En sloot die voorzichtig.

De thee op het aanrecht was ondertussen koud geworden.

Ze goot hem weg.

Die nacht vond ze de slaap niet.

Zodra ze haar ogen sloot, verschenen de woorden opnieuw.

Ze draaide zich om.

Nog eens, en nog eens.

Voor ze ging slapen die eerste avond, pakte Magnolia gewoontegetrouw het schetsboek dat ze altijd bij zich had.

Ze bladerde het door zonder echt te kijken, zoals ze wel vaker deed wanneer haar hoofd te vol zat om meteen te gaan slapen.

Tussen de schetsen van gebouwen en interieurs - haar werk, altijd functioneel, altijd precies - zat een pagina die ze zich niet herinnerde getekend te hebben.

Een kamer.

Een klein bed met een dekbed vol sterretjes.

Een raam met vergeelde vitrages.

Ze fronste.

Ze had geen idee waar dit vandaan kwam.

Misschien een kamer die ze ooit had gezien voor een project, jaren geleden.
Ze bladerde verder, op zoek naar een datum, een aanwijzing.

Niets.

Ze sloot het schetsboek en legde het weer op haar nachtkastje.

Vreemd, dacht ze, maar niet verontrustend genoeg om er langer bij stil te staan.

Ze had wel vaker dingen getekend die ze zich naderhand niet meer herinnerde - een gewoonte van iemand die vaak met haar gedachten elders was, hield ze zichzelf voor.

Ze wist op dat moment nog niet hoe vaak ze zichzelf dat de komende weken zou moeten voorhouden.

Ze deed het licht uit.

Miro sprong op het voeteneinde van het bed en rolde zich op.

Buiten regende het nog altijd zachtjes, het geluid vertrouwd en kalmerend tegen het raam.

Voor ze in slaap viel, dacht ze nog heel even aan de envelop beneden.

Aan jou.

Twee woorden die nergens naar leken te verwijzen, en toch voelden ze vreemd persoonlijk.

Ze duwde de gedachte weg en liet de slaap haar meenemen.

Pas tegen de ochtend viel ze even in slaap, kort en onrustig.

De volgende ochtend werd ze wakker met zware ogen en een dof gevoel achter haar voorhoofd.

Ze zette koffie,

haar bewegingen trager dan normaal.

Miro liep miauwend om haar benen, ongeduldig om zijn ontbijt.

Net toen ze haar mok wilde nemen, ging de deurbel.

Ze opende de deur, Haar hart sloeg een fractie te snel.

"Goedemorgen, Magnolia."

De postbode glimlachte vriendelijk, zijn kar vol pakjes achter zich op de stoep.

"Goedemorgen."

Hij gaf haar de post. Een reclamefolder, een energiefactuur, een tijdschrift waarvan ze zich niet meer herinnerde het besteld te hebben.

Hij keek haar even aan, zijn hoofd licht schuin.

"Gaat alles goed?"

Magnolia aarzelde een kort moment, net iets te lang om onopgemerkt te blijven.

"Ja."

"Je ziet wat moe."

"Slecht geslapen."

"Hopelijk wordt vandaag beter."

"Dank u."

Hij liep verder naar het volgende huis.

Nog voor Magnolia de deur sloot, kwam buurvrouw Marianne naar buiten, een gieter in haar hand ook al was het nog vroeg voor de planten.

"Dag, Magnolia."

"Dag."

"Alles goed?"

"Ja."

"Je ziet bleek."

"Gewoon een slechte nacht."

"Zorg goed voor jezelf."

"Doe ik."

Marianne glimlachte en liep terug naar haar geraniums, het gesprek daarmee afgesloten zoals het altijd was — kort, vriendelijk, zonder ruimte voor meer.

Magnolia sloot de deur.

Klik.

Ze drukte de klink naar beneden.

Nog een keer.

Klik.

Even bleef ze staan, haar hand nog op het koude metaal.

Haar blik gleed naar de la. Ze deed ze niet open.

Ze wist dat de brief daar lag, wachtend, alsof hij geduld had.

En toch voelde het alsof de woorden haar nog altijd achtervolgden, ook met de la dicht, ook met de deur op slot — twee sloten die niets konden tegenhouden van wat haar eigenlijk dwarszat.

HOOFDSTUK 2

Een gewone ochtend

Magnolia draaide zich om en liep naar de keuken. De koffie was ondertussen doorgelopen, de geur vulde de ruimte.

Ze schonk haar mok vol en hurkte neer om een klein kommetje op de grond te zetten.

"Kom, Miro."

Nog voordat ze weer overeind stond, was hij er al, zijn nagels tikkend op de vloer. Hij miauwde luid, alsof hij al dagen niets meer gegeten had, ook al had ze hem de avond ervoor nog ruim gevoerd.

"Jij bent ook een dramaqueen."

Ze glimlachte. Voor het eerst die ochtend voelde het niet geforceerd.

Miro keek haar één seconde beledigd aan en begon daarna gulzig te eten, zijn staart recht in de lucht.

Magnolia nam haar koffie mee naar het raam.

Ze deed het gordijn een stukje opzij. De straat kwam langzaam tot leven.

Aan de overkant probeerde een vader zijn zoontje met een veel te grote boekentas in de auto te krijgen, de jongen protesterend over iets dat Magnolia niet kon horen.

Even verderop wandelde een oudere vrouw rustig voorbij met een boodschappentrolley, dezelfde vrouw die ze wel vaker zag op dit uur. Alles zag eruit zoals gisteren.

En zoals eergisteren.

Ze hield van die rust. Misschien zelfs iets te veel.

Ze woonde ondertussen bijna vier jaar in dezelfde straat.

Lang genoeg om iedereen te herkennen:

de man met de labrador die elke ochtend om kwart voor negen passeerde, Marianne die haar planten meer aandacht gaf dan de meeste mensen hun kinderen, de postbode die nooit vergat goedemorgen te zeggen.

Het was voorspelbaar. En Magnolia hield van voorspelbaarheid.

Ze hield van routines. Van vaste uren.

Van dingen die bleven zoals ze waren — misschien juist omdat zoveel andere dingen in haar leven ooit plots en onherroepelijk waren veranderd.

Ze keek naar haar horloge. 08.47 uur. Nog dertien minuten.

Ze zette haar mok in de gootsteen en liep de trap op.

De slaapkamer lag er nog rommelig bij van de onrustige nacht.

Ze maakte het bed op, de lakens strak trekkend tot er geen kreuk meer zichtbaar was.

Niet omdat het moest. Maar omdat ze het niet kon verdragen als het niet gebeurde.

Daarna opende ze de kast.

Twintig minuten later stond ze nog altijd voor dezelfde rij kleren, ondanks dat de kast overvol hing.

"Serieus..."

Ze zuchtte.

"Je hebt een kast vol en toch niets om aan te trekken."

Miro kwam de kamer binnengewandeld en plofte midden op de stapel kleding die ondertussen op het bed lag, alsof hij haar keuze wilde bemoeilijken.

Magnolia keek hem aan.

"Dat helpt ook niet."

Hij kneep langzaam zijn ogen dicht, de kattenversie van onverschilligheid.

Ze moest lachen.

"Echt... jij hebt het toch maar gemakkelijk."

Ze trok uiteindelijk een eenvoudige beige trui aan, een donkere jeans en witte sneakers.

Niets opvallends.

Dat was precies hoe ze het graag had — kleren die geen aandacht trokken, die haar toelieten om onopgemerkt door de dag te bewegen.

Ze keek nog één keer in de spiegel.

Veegde een onzichtbaar pluisje van haar schouder.

En knikte tevreden.

"Goed."

Ze pakte haar tas. Fluisterde automatisch:

"Tot straks, Miro."

Pas toen ze de voordeur achter zich dichttrok, beseftte ze dat ze alweer tegen haar kat had staan praten, zoals altijd, alsof hij haar echt zou beantwoorden als ze maar lang genoeg wachtte.

Ze glimlachte.

"Gelukkig kun jij niets doorvertellen."

Miro antwoordde met een luide miauw vanuit de woonkamer, gedempt door de deur.

Magnolia schudde lachend haar hoofd en liep de straat in.

De frisse ochtendlucht deed haar goed, koud genoeg om haar wangen te doen tintelen.

De geur van versgebakken brood waaide vanuit de bakkerij op de hoek de straat in.

Zoals elke ochtend stond er al een kleine rij buiten.

Ze herkende bijna iedereen:

de man met de blauwe pet die steevast twee pistolets en een koffiekoek kocht, een jonge moeder met een buggy, een oudere vrouw die altijd precies hetzelfde bestelde.

"Goedemorgen."

"Dag, Magnolia."

Meer woorden hadden ze nooit nodig.

Dat vond ze eigenlijk wel fijn — de anonimiteit van bekende gezichten, mensen die haar kenden zonder haar echt te kennen.

Aan het einde van de straat sprong het verkeerslicht op groen.

Ze stak over. Een fietser remde af en knikte vriendelijk.

"Dank je."

Ze wandelde verder, langs de bloemenwinkel, langs de krantenwinkel, langs het kleine park waar een paar honden vrolijk achter elkaar aan renden.

Ze vertraagde haar pas, bleef heel even kijken.

Er was iets rustgevends aan mensen die hun gewone leven leefden.

Alsof de wereld, ondanks alles, gewoon bleef doordraaien.

Ze haalde diep adem.

Misschien had ze dat ook nodig.

Gewoon doorgaan.

Niet blijven stilstaan bij gisteren.

Niet bij de brief.

Niet bij...

Ze brak haar eigen gedachte af.

Nee.

Vandaag werd een gewone dag.

Dat had ze zichzelf beloofd,

ergens tussen de tweede en derde keer omdraaien in bed vannacht.